

sættes i nøjagtigt samme Forhold, vilde de blive 40 , $46\frac{2}{3}$ og $56\frac{1}{3}$, men da de to sidste Tal, det indrømmer jeg, er umulige eller i alt Fald vanskelige at regne med, forhøjede vi dem til henholdsvis 50 og 60 , vi gik altsaa endnu længere, end Lovgivningsmagten tidligere havde anset for rigtigt. At det saa skulde være klogt at gaa endnu højere, nærer jeg mine stærke Tvivl om. Men jeg ved ogsaa godt, hvorfor man ønsker det. Det er, fordi vort Forslag vilde tage mere fra Københavns Sygekasser end det Forslag, som den højtærede Indenrigsminister nu har fremsat. Men dette tager jo ogsaa noget fra de københavnske Sygekasser; hele Forskellen er $25,000$ Kr. efter de Beregninger, der er foretagne for Regnskabsaaret 1911, det sidste Aar, for hvilket der paa det Tidspunkt forelaa Oplysninger. Jeg finder, at man ikke her gør København Uret, thi de københavnske Sygekasser har efter min Opfattelse i Tidernes Løb oppebaaret for meget. Efter den Fordeling af Statstilskuddet, som endnu foretages, med 2 Kr. pr. Medlem — det er ens for hele Landet, og det hilser jeg med Glæde, hvorimod den flydende Del, $\frac{1}{5}$ af Kontingentet, er højst forskellig —, gav man for 1911 et Tilskud — jeg lader de 2 Kr., som er ens for alle, være ude af Betragtning — paa 2 Kr. 70 Øre for hvert Medlem i København, medens Statskassen for hvert Medlem ude paa Landet kun ydede 90 Øre, det vil sige en Trediedel af, hvad der ydedes i København. Hvis vi nu vedtager det Forslag, der blev vedtaget i Fjor, og som jeg vil ønske, at Tinget vilde fastholde, og Understøttelsen for Københavns Sygekassers Vedkommende bliver 2 Kr. 32 Øre pr. Medlem, medens den paa Landet kun bliver 1 Kr. 65 Øre, tror jeg endnu paa, at vi ikke har gjort København Uret, allermindst naar den Fordeling, som nu er foreslaaet, erkendes at være ganske anderledes rationel end den tidligere.

Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at efter det foreliggende Forslag saavel som efter det tidligere er det Meningen at yde Sygekasserne $\frac{1}{4}$ af deres Udgifter til Lægehjælp, Hospitalshjælp og Pengeydelse efter de forskellige Sætser saavel som til Barselhjælp. Efter den Indberetning, som Sygekasseinspektoratet gav til Ministeriet for Aaret 1911 — jeg holder mig dertil, skønt der ganske vist er kommet en Indberetning senere, men Beregninger over den har jeg ikke været i Stand til at gøre —, var Hospitalshjælpen for de københavnske Sygekasser $251,137$ Kr., og deraf foreslog vi at yde $\frac{1}{4}$, altsaa godt og vel

$60,000$ Kr. Men saa kommer Spørgsmaalet: Har de københavnske Sygekasser nu haft denne Udgift? Jo, selvfølgelig har de haft den; der foreligger absolut Kvittring fra Hospitalerne for, at de københavnske Sygekasser har betalt denne Sum; derom er der ingen Tvivl. Men derfor har det alligevel ikke været Udgift for Sygekasserne, thi naar et Medlem indlægges paa Sygehuse i København, hvor Betalingen, hvis jeg ikke husker meget fejl, for Sygekassernes Vedkommende er 60 Øre om Dagen, afdrager man samtidig Medlemmet de 60 Ør i Dagpengeydelsen, saaledes at de, der har tegnet Dagpenge til 1 Kr. daglig, kun faar udbetalt 40 Øre. Det er altsaa Medlemmerne selv, der betaler deres Sygehuseophold. Det ser lidt underligt ud, thi det er egentlig det samme som at kræve et forhøjet Kontingent af de Medlemmer i de københavnske Sygekasser, som bliver indlagt paa Hospitalet. Hertil kommer saa endvidere, at i de første 13 Uger betaler Sygekasserne vel for Hospitalsopholdet, men i de næste 13 Uger er der den Forskel mellem København og det øvrige Land, at Københavns Kommune betaler det fulde Beløb og Sygekasserne slet intet. Det var maaske ikke umuligt, at der til Trods derfor kunde være Sygekasser i København, der alligevel afkortede Medlemmerne 60 Øre i deres Dagpenge. Nu ved jeg vel, at det Beløb, jeg nævnedes, $261,000$ Kr., ogsaa omfatter Betalingen for Børn, som jo ikke nyder Sygepenge; der kan altsaa ingen Afkortning finde Sted for deres Vedkommende. Hvor meget af Beløbet der da er afkortet, skal jeg ikke sige noget om; det kan maaske oplyses ad anden Vej. De københavnske Sygekasser er ingenlunde daarligt stillede; der er ingen Fare ved, om vi afkorter de beregnede $62,000$ Kr. for dem. De dør ikke af det, og de bliver ikke reddet ved at følge Ministerens Forslag, som alligevel afkorter dem $37,000$ Kr., altsaa kun $25,000$ Kr. mindre.

Saa er der ikke noget videre at omtale, før jeg kommer til den nye Paragraf 34. Her ønsker jeg at gøre opmærksom paa, at jeg under første Behandling i Fjor slog til Lyd saa stærkt, jeg formaaede, for en Tanke, der i mange Aar har sysselsat mig, og som Tid efter anden har vundet mere Skikkelse. I 1892 kom man fra Statens Side med det Tilbud til den mindre bemidlede Del af Befolkningen, som Sygekasseloven af 1892 er. Det var ikke nogen Tvang, men et Tilbud: Vil I lade jer sygeforsikre, saa vil vi hjælpe jer. Det drejede sig om de mindre bemidlede, og derfor var det